

над равнините изпълнени със застинал в благоговение народ, се разнасяше тихия хор на монасите, които славяха с божествени песни преподобната.

Веднага след духовенството вървеше Иосиф Асен. Облечен в тъмно вълнено расо, бог, гологлав, със скръстени на гърдите ръце.

В смирение и кротост искаше самодържецът на земната власт да посрещне царицата на небесната слава. С преклонено чело и прашни нозе, без злато и бисер по себе си.

По негов пример великите боляри, войводите, и всички знатни велможи също следваха подире му, облечени в скромни одежди, боси и гологлави. царица Елена носеше златотъканите, обсипани с безценни камъни, покривки за всечестния ковчег. А царица Анна държеше в ръце алабастров съд, в който бе приготвила благовонни масла, за да облее с тях тялото на светицата. Зад царската челяд и знатните, следваше търновското съсловие, еснафът, войската, цялото население на царствения престолен град. Струпаният по друма народ се присъединяваше към тях в безкрайна възовлица. Църквата "Света Параскева" на Царевец бе готова да приеме чудотворните мощи, за вечна слава на Търнов и неговия венценосец.

Така, те изминаха пеш четири поприща извън града, когато в далечината зърнаха да се задава, сред облаци прах, шествието със светата ракла. Народът пламтеше в набожно вдъхновение. Всички падаха на колени, издигаха ръце към небето. Благодарствен пожив се изтъргна от гърдите на побелели старци и юноши, на крехки девойки и сурови бранници.

— Господи помилуй!

Сякаш до този миг все още никому не се вярваше, че желанието на самодържеца ще бъде изпълнено до край. Не, това не бе вече сън, не бе мечтание. Към богоспасната престолнина идеше най-голямата й украса. Над нея се изливаше най-голямата божия милост...

Царят, следван от челядта си, с примаса и знатните люде, полека